

Ο φίλος μου 'Αλέξανδρος Σ. Ζ. πρέπει να πληρώσει 1 δραχμήν διά ψευδώνυμον, και 50 λεπτά αν θέλη να μεταβληθῇ ἡ ταινία του (το ὅποιον ὄμως δὲν εἶνε καὶ ἀπόλυτος ἀνάγκη, διότι δὲν σημαίνει τίποτε ἀν τὸ φύλλον διευθύνεται εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα του.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλλάξουν: τὸ Πεπὸν τῆς Μπακαρνας μετὸν Σιρ-Δα-Φαλονάς, Ζουλέικαν, Μενελίαν, Ζορλίαν καὶ Παταρόαν—ἡ Κόρη τοῦ Αἰθέρος μετὸν Νυκτοκόρακα καὶ Φίλην τῶν Ζῶων—ἡ Ἄδρα τῆς Νυκτός μετὸν Ροδόδακτυλον 'Ηῶ, Βαρυλοῦσαν 'Ορφανὴν, Ροδίζουσαν Αἰγῆν καὶ Λουλοδί τῆς Καρδίας—ὁ Δαλαργιάς μετὸ Κίμα τῆς Μεσογείου καὶ Θεταλομάχη—ὁ Θεταλομάχη μετὸ Θεσσαλινο-Μενεξεδάκι, 'Ανθος 'Ελαίδος, Γαλῆν τῆς Ἀργύρας, Γυνῖαν 'Ελληνοπαιδα καὶ Χωρικὴν τῆς Ρουμανίας—ἡ Βασιλὴ 'Εσπέρα μετὸν Διακριθεῖσαν 'Αρακιεῖδα, Φίλημα Σιωῆς, Δικηφόρον τῆς Νεολαίας, Αἰμοσταγὴ Χρωστίαν καὶ 'Ορεκτικὸν Ραπαρῆν—ὁ Χουσοῦς 'Ασπὴρ μετὸν 'Ανέλιστον Χαράν, 'Ονειροπόλον Ψυχῆν, Ρεμβάζουσαν Καρδίαν, Πάντα Γελαστῆν καὶ 'Ιδιότροπον Νεάνδα—ἡ Χαρά τῶν Γονέων μετὸν Νάρκισσον, Πανταχοῦ Παρόντα, 'Ιδιότροπον Νεάνδα, Περίπλανώμενον 'Ιουδαῖον καὶ Νήσον τῶν Φαίλων—τὸ 'Υπερ Πατρίδος μετὸν Πιστῆν Φίλιαν, Ἄδραν τῆς 'Ελευθερίας καὶ Ρέαν Σιλβίαν—ὁ Βρυχώμενος Λέων μετὸν Δούκιον τῶν Σαλώνων, Βασιλίωσαν τῶν Μυκητῶν καὶ Δικέφαλον Ἀσπὴρ—ὁ Ἀττικὸς 'Ηλιος μετὸν Τύλλον 'Οσιλλίον καὶ Αλαργίαν—ὁ Μελαγχολικὸς 'Ερημίτης μετὸ 'Υπερ Πατρίδος, Τόξον τοῦ Φοῖβου, 'Ερημο Πονί, Νανοκάρ καὶ Νοστολοῦσαν Λεσβίαν—ἡ Ἀνέλιστος Χαρά μετὸν Αἰγῆν τῶν 'Ελαίδων, 'Ανθος τῆς 'Ελπίδος καὶ Λεσβιακὸν Ὀυρανόν—ἡ Λευκὴ Νύξ μετὸν 'Ασπρον 'Αράνην, Θαλάσιον 'Αφρόν καὶ Κοινωνοσφραγμένον—τὸ 'Ωχρον Ἀμάραντον μετὸν Κοσμηλίδα Κύθρου, Θαλάσιον Ἀφρόν, Παρισίον Ἀραιοκράτην, Κρίνον τοῦ Ἀγγέλου καὶ Σανθῆν Φοῖβην—ἡ Ἀγρὴ Ψυχὴ μετὸν Δούκιον τῶν Σαλώνων—ἡ Ναυοικὴ μετὸν Μεριστοφελῆ, Σπεινεμένο 'Ελληνοπούλι, Μαῦρον Σύννεφον, Ναυτοπούλιον τοῦ Μεσολλογίου καὶ Φίλην τῶν Ζῶων.

Τῶν καθυστερουμένων τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νέα προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς, ἐάν δὲν ἀνταποδώσων πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀφειλόμενα.

Τετράδια μὴ περιέχοντα τὸ κανονισμένον δεκάλεπτον γραμματισμῶν, δὲν διαβιβάζονται. Ἐπίσης δὲν διαβιβάζονται καὶ τὰ περιέχοντα ὀλιγότερον τοῦ δεκαλέπτου. Οἱ ἐν τῷ 'Εξωτερικῷ, ὅσοι δὲν ἔχουν προημεθευθῆ ἑλληνικὰ δεκάλεπτα γραμματισμῶν, πρέπει νὰ ἐσωκλείουσαν γραμματισμῶν τῆς χώρας τῶν ἰσοδυναμοῦν πρὸς 10 ἑκατοστὰ τοῦ φράγκου.— ὄχι ὀλιγότερον.

Ἡ Διάπλασις ἀπάξεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀδραν τῆς Ἀνοιξείας (σήμερον ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου: αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές.) Σπίνλεϊ (χαίρω ποῦ ἐγίνες καλὰ αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ κυριώτερον; τὰ ἄλλα ὅλα ἐπιβόησονται ὁ κ. Π. σοῦ ἀπῆντησαν ἰδιαιτέρως.) Χιακὸν Φάρον (ἔχει καλῶς.) Τύλλον 'Οσιλλίον ([EE] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν), Χαράν τῶν Γονέων ([EEE] ἡ ἐπιστολή σου ὠραιότερη μου ἦρεσε προπάντων τὸ ἄπλου καὶ ἀπέριττον ὕψος τῆς: ἀλλὰ καὶ ὅσα γράφεις περὶ τῶν καλῶν μου φίλων, οἱ ὅποιοι εἶνε τὸσον ἐνθουσιασμένοι μαζὶ μου; μ' ἐχαρίστησαν ὄχι ὀλιγότερον— πῶς εἶνε ἡ μητέρα;) Βρυχώμενον Λέοντα (αὐτὸ τὸ Παιδ. Πνεῦμα τὸ ἔχω δημοσιεύσῃ καὶ ἄλλοτε.) Κίματα τῆς Κεφαλήριος (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσπλάσμα.) Χρηστον Β. (τὸ ἔσπειλα ἐκ νέου.) Χειμωνιά-

τικὸν 'Ηλιον (βραβεῖον ἔσπειλα: ἔχω διαβάσῃ κάπου ὅτι καὶ οἱ Κινεζοὶ εἶνε πολὺ δυστυχεῖσθαι γίνονται ἐκλειψῆς σελήνης νομίζουσαν ὅτι τὴν τρώγει ἕνας δράκων.) Ἀσπὴρ τῆς Μακεδονίας (εἶθε νὰ ἐκπληρωθῶν ὅσα γράφεις: βεβαίως μετὸν καιρὸν θὰ συνθήσῃ νὰ λύσῃ περισσότερα: καὶ οἱ δυνατώτεροι ἔσονται οἱ ὅποιοι λύνουσαν τώρα ἄλλας σχεδὸν τὰς Ἀσκήσεις καὶ ψυλλαδίον, μετὸν δὲν ἔχῃ ἤρχισαν.) Νήσον τῶν Σειρήνων (χάρτην ἔσπειλα: εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσπλάσμα.) Ἀνθοῖσαν Νεότητα (ἔσπειλα.) Γεώργιον Ι. Β. (φυλλάδια ἔσπειλα.) Λοῦκα τῆς Καρδίας (ὁ ὅποιος εἶχε νὰ μοῦ στείλῃ μίαν ἐπιστολήν καὶ τὴν ἔχασε! τί κρίμα!) Σερενίαν τοῦ Σοῦμπερ (ἔλαβα.) Πόλις τῶν Μαγιστῶν (ὁ κ. Π. σοῦ ἀπῆντησαν ἰδιαιτέρως: σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς τῶσας ἐνεργείας καὶ φροντίδας.) Μεγάλην 'Ελλάδα (σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις: εἶμαι εὐτυχὴς νὰ ἔχω φίλους τῶσων θερμῶν καὶ δραστηρίων ὡς σέ.) Ἀνθος τοῦ Σολομοῦ (ἔγινε καλὰ καὶ ὁ μπαμπᾶς; τὰ ἔλαβα.) Αἰγυπτιακὸν Φοῖνικα ([E] εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ ἐσπλάσμα, καὶ δι' ὅσα γράφεις καὶ δι' ὅλα ἔχεις ἀποκτήσῃ εἰκοσι τῶσων μου; εὐχε!) Κίμα τῆς Μεσογείου ([E] πολὺ καλὰ ἀπῆντησες καὶ σ' εὐχαριστῶ θερμῶς ὅσον διὰ τὸ ἐσπλάσμα ποῦ ἔχασες... ἔνοια σου καὶ θὰ δοθῇ ευκαιρία νὰ τὸ ἀναπληρώσῃς, ἀρκεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἡ θέλησις.) Μελαγχολικὸν 'Ερημίτην ([E] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν.) Χρυσόπτερον Ἀγγέλον (ἔσπειλα ἐκ νέου τὸ 10ον: εἶδες βέβαια ὅτι τὸ ψευδώνυμόν σου ἐνεκρίθη.) Χαροῦμενην Καρδοῦλιαν (ἔλαβες βραβεῖον καὶ δεκτῆριον;) Ἄσμα τοῦ 'Ορφέου (ἔσπειλα: ὠραία τὰ Παιδ. Πνεύματα.) Νευροσπαστικὸν (ἔσπειλα.) Ἀνθῖαν τὸν Καρχηδόνον ([E] εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὸ ἐσπλάσμα καὶ διὰ τοὺς στίχους.) Κωνσταντῖνον Γ. Ι. (δὲν ἔχω λόγους νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὰς τῶσας ἐνεργείας: ἀλλὰ διατὶ δὲν σημεῖωνε καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου;) Ἀσπὴρ τῆς Λέσβου ([E] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν, ἔσπειλα: εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐσπλάσμα, καὶ χαίρω διὰ τὴν σύστασιν τοῦ σπυτικῶ, εἰς τὸ ὅποιον εὐχόμεθα καὶ πρὸς κοινήν καὶ εὐτυχίαν.) Πέτραν Σανδαλίον, Ἐκάτην κτλ. κτλ.

Ὡς ὅσα ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Φεβρουαρίου θάπαντῆσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 8 Ἀπριλίου.

Ὁμάδης τῶν λύσεων, εἰς τὸν ὅποιον δύναν γράφωσιν τὰς λύσεις τῶν αἱ διαγωνισμοῦ, πολεῖται ἐν τῷ ἑξατάξι μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

158. Λεξιγράφος. Ἄν ἐνός τρανοῦ ὄφιου Ἐν ἐπίρρημα προτάξῃς, Ζῶον πάλιν θαπομείνῃ, Ἄλλὰ θὰ διαφέρῃ ἡ τάξις. Ἐπιτάλη ὑπο τοῦ Τεῖχου.

159. Στοιχειόγραφος. Μετὸν ζῶον μου στήν μέσην, Με φορεῖς καὶ σὲ θερμαίνω. Ἄν τὴν βγάλης καὶ μ' ἐγγίσῃς, Τότε ἀμέσως σὲ ψυχραίνω. Ἐπιτάλη ὑπο τῆς Μ.σ. ἡμετέρας Φύλακος.

160. Ἀναγραμματισμός. Ἄνεϊ Ταῦ ἄν βάλῃς Μῆ, Θὰ ἴδῃς εἰς τὴν στιγμήν, Μία ἀνθρώπινη φυλὴ Ἀπὸ ζῶον νὰ φανῇ. Ἐπιτάλη ὑπο τοῦ Φαίλωνος.

161. Συλλαβικὸν Κυσόλεξον. Εἰς τὴν Ἀσίαν τὴν Μικράν τὸ πρῶτόν εἶνε [χώρα] Τὸ δευτέρον μου ἔνδυμα,— ἀλλ' ὄχι ἐν πάσῃ [ὥρα]...

Τὸ τελευταῖον στρατηγὸς μεγάλος καὶ πολὺς, Καὶ τὸ Κυσόλεξον μ' αὐτὰ ἔλθῃ παρενθύσει. Ἐπιτάλη ὑπο τοῦ Λουλουδι τῆς Καρδίας.

162. Πυραμίς. + Οἱ σταυροὶ Κράτος εὐρωπαϊκόν. *+* = Γράμμα τοῦ ἀλφάβ. **+** = Πόλις αὐστριακῆ. ***+*** = Ἐξάρτυμα Λέμβου. ****+**** = Αὐτοκράτωρ Βυζαντ. *****+***** = Αὐτοκράτωρ Βυζαντ. Ἐπιτάλη ὑπο τοῦ Ἀγγέλου τῆς Ἑλπίδος.

163. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων. Βασιλεὺς τῆς Σουηδίας—ἐπιθετόν= ἐθνικόν+ Ἀρχαῖον ὄπλον— ἀρθρον= ἐξάρτυμα πλείου. Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Πόλις ἑλληνικῆ. Ἐπιτάλη ὑπο τοῦ Μακρολόμου.

164. Κατακρινόμενον γινόμενον. Ἀφαιρῶν τρία γράμματα ἐξ ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων καὶ ἐνώνων τὰ ἄλλα, καθ' ἣν εὐρίσκονται σειρᾶν, σχηματίζε γινόμενον: Πέσμα, ἄλιον, πέξα, ἐπίτος, κλώθω, Κλειώ. Ἐπιτάλη ὑπο τοῦ Οὐδέμου.

165. Ποικίλη Ἀκροστιχίς. Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν τὸ ὄνομα θεοσεβειτικοῦ ἀναμορφωτοῦ: 1, Πόλις τῆς Μ. Ἀσίας. 2, Ἀργοναυτῆς. 3, Πετρὸν. 4, Πῆξ μὴ ἔλλην. 5, Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. 6, Μούσα. 7, Ἱστορικός. 8, Πτηνόν. Ἐπιτάλη ὑπο τοῦ Χειμωνιάτικου Ἡλίου.

166. Ἑλλητισύμφωνον. ε-α-ει-αι-οι-ει-αι-ου-αου-ει-α-η-ει Ἐπιτάλη ὑπο τοῦ Φωστήρος τῆς Ἑλπίδος.

167. Γρίφος Ἰνδικός. Ὁδὸ (ἐπιθετόν) ο4 (ἐπιθετόν) α2 (ἐπίρρημα) τ6 (ρήμα). Ἐπιτάλη ὑπο τοῦ Μυῆν τῶν Σαρωακῶν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ Ἡ λίστα λεντὰ 10, διὰ δι τοὺς συνδρομητὰς μας κεντὰ 5 ἡμέρας. Ἐλάττωσθε ὅσον 10 λέντες, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀπεργασίαι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσαν 10 λέντες. Κλήρωσις Ἀρχαίου Γραμματισμοῦ ἐν Κερκυρᾷ. Ἐκληρώθησαν κατὰ σειρᾶν οἱ ἐπόμενοι ἀριθμοὶ: 280, 57, 897, 840, 675, 729, 616, 81, 109, 456, 778, 281, 269. — Ἀριστοτέλης Ι. Κανέστιος, Κέρκυρα. (E—29)

ΤΟΜΟΙ
"ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,"
ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)
ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἐξῆς: 4.5.6.7.11.15.16.17.18.19.20.21.22.23) πρὸς φρ. 1 ἑκάστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10.
ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἐξῆς: 1.3.8.9.12.13.14.24) πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος.
ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντηθῇ) φρ. 10.
ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ, 1894)
ΤΟΜΟΙ 3: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶται Ἄδεται φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50. Χρυσῶς φρ. 6 ταχυδρομικῶς 6,50
ΤΟΜΟΣ 6: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903 καὶ 1904 ὧν ἑκάστος τιμᾶται Ἄδεται φρ. 7 φρ. Χρυσῶς φρ. 10

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιόδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
Ἐσωτερικοῦ: Ἔτησι. φρ. 7.— Ἐξωτερικοῦ: Ἔτησι φρ. χρ. 8.— Ἐξάμηνος. " 4.— Ἐξάμηνος φρ. χρ. 4.50	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
Τριμήνου. " 2.15 Τριμήνου φρ. χρ. 2.40	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ: ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
<i>Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.</i>	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Περίοδος Β'— Τόμ. 12ος	Ἐν Ἀθήναις, 5 Μαρτίου 1905
	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
	Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.
	ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ:
	Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30].
	Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20].
	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
	Ὁδὸς Εὐρυπιδίου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαθραΐκειον.
	Ἔτος 27ον— Ἀριθ. 44

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'
ΜΕΤΑΝΑΓΓΕΥΣΙΣ ΜΥΡΜΗΚΩΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' (Συνέχεια)
—Κ' ἐγὼ δὲν ξεύρω τί νὰ εἰπῶ, ἀλλὰ βλέπω καὶ ὅλα μερικᾶς που πετοῦν ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας. Φοβῶνται ὅτι ἦσαν ἀγροφελεῖς αἱ ἐφοδοὶ των, ἀνεπῆδησαν αἰφνης καὶ ἤρχισαν νὰ γρυλλίζουσαν ὑποκόφως. Ἐφαίνοντο ἀγῆσχοι, διότι ἐπηγαινοῦσθοντο εἰς τὸ ἄκρον τοῦ μέσους καὶ ἐστέκοντο σγῆνὰ ν' ἀκούσουσαν με βαθεῖαν προσοχῆν. Χωρὶς ἄλλο κατὶ

— Ἦκουσες κανένα πυροβολισμόν; ἤρώτησεν.
— Ὅχι, γιαιτρέ μου.
— Τότε, θὰ εἶνε πολὺ μακρὰν καὶ θὰ ἐρευνουσαν τὰς ὄχθας τοῦ Κασσανάρες.
— Μήπως εἶνε οἱ μυστηριώδεις ἐχθροὶ μας;
— Διάβολο! Μετὸς κάπρους κάτω, τὰς χαρτόμυγες ἐπάνω, θὰ ἐχῶμεν τώρα καὶ τὰ δηλητηριασμένα βέλη τῶν Ἰνδῶν! Ὡ! δὲν δίνω πλέον οὔτε ἕνα πιάστρον διὰ τὸ δέρμα μας.

— Ἦρπασαν τὰ τουφέκια των καὶ ὤρμησαν. (Σελ. 106, στήλ. 6.)
— Καὶ τὰ τουφέκια μας εἶνε κάτω θόλους τῶν γιγαντιαίων δένδρων καὶ ὑπὸ τὴν σκιάν των τεραστίων φύλλων των.
— Φαίνεται πῶς πλησιάζουσαν οἱ σύντροφοί μας, εἶπεν ὁ Ἀλόνηςος.
— Ὁ ἰατρὸς ἐκίνησε τὴν κεφαλῆν.
— Μήπως νέος κίνδυνος πάλιν μας ἀπειλεῖ; . . . Ἄ! ἡ περιπέτειά μας ἀρχίζει καὶ γίνεται ἐνοχλητικῆ ἐπὶ τέλους!

δτι αν ελθουν κοντα αυτοι οι Ίνδοι, θα τα βαλουν μαζι των οι κάπροι, και δτι, αν οι κάπροι απομακρυνθουν ολιγον, ημεις θα κατεβουμε να πάρουμεν τα οπλα μας.

Κυτάξετε, γιατρέ. Οι τάπιροι παρατάσσονται εις την γραμμήν, σαν να πρόκειται ν' αντιμετωπίσουν καμμίαν αληθινήν επίθεσιν.

Σιωπή! — ειπεν ο Βελάσκος, και εκυψεν εμπρός, ως να ήθελε ν' ακούση κορίστους κρότους.

Εμεινεν ακίνητος και ήκράσθη με βαθυτάτην προσήλωσιν, και κατόπιν ήνωρθώθη απότομως.

Ακούεις τίποτε Αλόνας; ήρώτησε.

Μά... θαρρεί κανείς δτι εις το δάσος πέφτε σαν βροχή και προχωρεί στρατός από έρπετα. Ακούω αλλόκοτα τριξίματα, σαν να εινε εις ενεργειαν χιλιάδες λαβίδες και ψαλίδια!

Πραγματικώς, ειπεν ο ιατρός, οστις εκυριεύθη υπό ρίγους.

Τί πράγμα εινε;

Κινδυνεύομεν, παιδι μου, να μας φάγουν ζωντανούς.

Και ποις θα μας φάγη;

Τα μυρμήκια.

Ο Αλόνας, ακούσας αυτήν την λέξιν, εξέσπασεν εις θυρυβδέστατα γέλια.

Ω! γιατρέ μου! Φοβείσθε τα μυρμήκια; Ηθελα να τα εδλεπα, πώς θα τα καταφέρουν να μας φάγουν!

Δεν γνωρίζεις εσύ τα μυρμήκια μας και δεν ετυχες ποτέ εις καμμίαν από τας μεταναστεύσεις αυτών των ηθιωδών εντόμων. Κύταξε! οι τάπιροι, οι οποιοι δεν φοβούνται τα οπλα μας, φεύγουν καλπάζοντες από τον φόβον των μην τούς προσθάσουν τα μυρμήκια.

Περίεργον πράγμα, γιατρέ μου. Αλλά... τίνα σας ειπώ! Τα μυρμήκια δεν εινε ουτε ίαγουάροι, ουτε κογουάροι!

Μερικοι τάπιροι, οι οποιοι ειχαν προχωρήσει εις την ακραν του δάσους επεστρεφαν τρέγοντες, κ' εβγαζαν υπόκωφα γρυλλίσματα.

Νά! έρχονται! ανεβόησεν ο ιατρός!

Απίστευτον θέαμα παρουσίωσε τότε το σύνορον του δάσους. Τα χόρτα εξηφανίζοντο ως να εδούλευαν χίλια άορατα δρέπανα τα φύλλα των δένδρων επιπταν, ως να τα έκοπταν χιλιάδες μαχαίρια και πελέκιες ενόμιζες δτι και οι κορμοι ακόμη των δένδρων ελυωαν, ως να εχύνετο επάνω των χείμαρρος λάβας. Και αληθώς επί πλάτους πεντήκοντα μέτρων, καταστρεπτικός χείμαρρος επερνούσεν εις το δάσος και εξωλόθρευε τα πάντα εις την διάβασίν του.

Ο Αλόνας, έκθαμβος, ανήσυχος, εκύτταζεν εκείνην την καταστροφήν, ή οποία μετέγχε του υπερφυσικού. Δεν εγελούσε τώρα ήτο μάλιστα κάτωχρος.

Εξαφνα, ενεφανίσθησαν αι πρώται

φάλαγγες των εντόμων, τα οποια μεταναστευαν. Δεν ήτο παρά ή εμπροσθοφυλακή των μόνον, αλλά και αυτή απτελειτο από εκατομμύρια παμφάγων μυρμηκων. Είχαν οι μυρμηκες αυτοι μήκος ενός και ήμισιως ύψεκατομέτρου, το χρώμα του θώρακος και της κοιτίας των ήτο στιλινόμαυρον, αι γαστέρες των ήσαν κινητάι, και αι κεφαλαι των όπλισμέναι με κοπιεράς και ισχυράς κερατάς.

Η στρατιά εκείνη επρόβαινε εις πυκνήν τάξιν, ανεβαινε εις τα δένδρα δια να κόψη τα φύλλα, τα οποια εμελλον να χρησημεύσουν ως τροφή του κυριου σώματος, εδρεπάνιζε τα χόρτα και κατέκοπτε τα χαμόκλαδα με τρομακτικήν ταχύτητα.

Εινε οι φλογομύρμηκες! ανεκραξεν ο ιατρός. Αν δεν φύγωμεν, ειμεθα χαμένοι.

Μά, τόνον επίφοβοι εινε; ήρώτησεν ο Αλόνας.

Θα σου γεμίσουν όλον το σώμα με φουσακάδες μεγάλες σαν αυγά, και θα σε κάμουν να τρελλαθής από τον πόνον, έκτος αν προτιμήσουν να σου αποσπάσουν από τα κόκκαλα σου το κρέας κομματί-κομματί!

Ω! δυστυχία μου!

Δρόμο λοιπόν!

Μά... οι κάπροι;

Νά τους! υποχωρούν και αυτοί... Εμπρός! πήδησε κάτω!

Οι τάπιροι πραγματικώς, ιδόντες εμφανιζομένην την εμπροσθοφυλακήν των φλογομυρμηκων, μετα μικρον δισταγμόν, επράπησαν δρομαίοι εις φυγήν και εξηφανίσθησαν άστραπηδόν. Ο Αλόνας και ο ιατρός δεν εδίστασαν περισσότερον. Επήδησαν κάτω, ήρπασαν τα τουφέκια των και ώρμησαν τροχάδην προς το σύνδενδρον μέρος του δάσους.

Δεν εστάθησαν παρά μετα ήμισιαν ώραν, εν τω μέσω ενός λαβυρινθώδους συμφυρμού από δένδρα, βαμβού και σχοίνους, όστις τους απέκλεισε την διάβασιν.

Υπό τας μαύρας εκείνας σκιás δεν ήκούοντο πλέον ουτε κραυγαί πιθήκων, ουτε γρυλλισμοί ταπίρων, ουτε κλαδήματα πτηνών και μόνον αντήχουσαν κάπου-κάπου, εις τας ύψηλοτέρας κορυφάς των δένδρων, οξύτατα σφυρίγματα, ως να προήρχοντο από ατμοσειρήνας ατμακίων. — ήσαν δέ σφυρίγματα από μεγάλα τιτιζία.

Ας σταματήσωμεν, ειπεν ο ιατρός. Δεν ειμαι πλέον εικοσι ετών δια να τρέχω σαν ελάφι.

Ας ελλιπίσωμεν δτι δεν θα ελθουν να μας πιάσουν ουτε τα μυρμήκια ουτε οι τάπιροι, ειπεν ο Αλόνας.

Δεν εινε πλέον κίνδυνος, νεανία μου.

Δέν μου λέγετε, ιατρέ! εινε πραγματικώς τόνον φοβερά τα μυρμήκια;

Αν και ειδα με τα μάτια μου την κατα-

στροφήν που κάμουν, αν και ειδα να φεύγουν οι τάπιροι, ακόμα διατάζω να πιστεύσω δτι εινε τόνον επίφοβα, όσον λέγει ο κόσμος.

Μάθε λοιπόν δτι τίποτε δεν δύναται ν' αντισταθή εις τας μεταναστεύσεις των, ουτε στρατός, ουτε καν τα άγριότερα θηρία.

Αυτό εινε άπίστευτον, γιατρέ μου.

Όταν, δια λόγους μυστηριώδεις, παρακινούνται να μεταναστεύσουν, προβαίνουν κατ' ευθείαν, κατά φάλαγγας απειραριθμούς, τελειότατα οργανωμένας και καταρρίπτουν κάθε εμπόδιον. Δεν εινε τάγματα και λόχοι, αλλά εκατοντάδες δισκατομμυρίων από όντα μικρά μίν, αλλά όπλισμένα με φοβεράς κερατάς. Εις την διάβασίν των καταστρέφουν τα λειβάδια, τα δάση, τας φυτείας, και κατατροχθίζουν όσα ζώα ευρίσκουν εμπρός των. Και τούς πιθήκους ακόμη που θα προσθάσουν εις τα δένδρα επάνω, τούς κομματιάζουν, διότι σχεδόν όλοι οι μύρμηκες της Νοτίου Αμερικης εινε σαρκόβοροι. Και πώς να υπερασπισθής, όταν σου επιτεθούν εκατομμύρια μικρά σαγόνια, τα οποια κόβουν, σχίζου, και κομματιάζουν; Μόνον ή φυγή σώζει το ζώον ή τον άνθρωπον που θα του κάμουν επίθεσιν.

Μά δεν ειμφορεί κανεις να τους σταματήσει ουτε με την φωτιά;

Αδύνατον. Τα συντάγματα των πέφτουν επάνω στας φλόγας και με τον άριθμόν των τας σβύνουν. Χάνονται εκατομμύρια, δισκατομμύρια, αλλά οι άλλοι περνούν κατόπιν, χωρίς να παρεκκλίνουν ουτε κατά μίαν γραμμήν από την πορείαν των.

Εμπρός όμως στους ποταμούς σταματούν βέβαια.

Οχι, νεανία μου ουτε οι ποταμοι δεν τους κάμουν ν' αλλάξουν δρόμον.

Μήπως κατασκευάζουν σχεδιάς;

Κάμουν κάτι καλλιτέρον, Αλόνας. Σιάπτουν ύπόνομον κάτω από τον ποταμόν και περνούν.

Τα μυρμήκια! ανεκραξεν ο νεανίας με ύποπτον τόνον. Με περιπαίζετε γιατρέ;

Οχι, φίλε μου! σου επαναλαμβάνω δτι τα μυρμήκια, εκείνα μάλιστα τα οποια ημεις ονομάζομεν ρατιόκα, σιάπτουν ύπογειούς στοάς τελείας, κυκλικάς, λείας και καλλιτέρας παρά οι έργαται των όρυχείων και περνούν κάτω από τούς ποταμούς. Εις την Βραζιλίαν εινε γνωσταί τρεις θαυμάσιαι στοάι, που τας ανοίξαν μύρμηκες και από τας οποίας ειμφορούν να περάσουν και άνθρωποι.

Μά αυτά που λέτε, εινε θαυμάσια πράγματα, γιατρέ μου.

Εκπληκτικά όπωςδήποτε, Αλόνας... αλλά που μας έχει οδηγήσει αυτή

ή φυγή; Φοβούμαι μήπως έχομεν απομακρυνθή αρκετά από τον ποταμόν.

Θα επιστρέψωμεν.

Αν το κατορθώσωμεν. Έχεις μαζι σου καμμίαν πυξίδα;

Ελησμώνησα να την πάρω.

Νά, μία άπρονοησία, ή οποία ειμφορεί να μας στοιχίση άκριβά.

Και διατί;

Διότι εις αυτά τα άπεραντα δάση εινε εύκολώτατον να χάση κανεις τον δρόμον του.

Νομίζω όμως δτι ο Ορενόκος ευρίσκειται προς τα δεξιά μας, γιατρέ. Αν βαδίσωμεν κατ' ευθείαν εμπρός, θα φθάσωμεν επί τελους.

Μά θα τα καταφέρης άρά γε να βαδίσης κατ' ευθείαν;

Και γιατί όχι;

Διότι δεν θα προσθάσης να κάμης χίλια βήματα, και, χωρίς να το θέλης, θ' αναγκασθής να κλίνης προς τα δεξιά ή πιθανώτερον προς τ' αριστερά. Εις το μέσον του δάσους δεν εινε εύκολον να βαδίσης κανεις κατ' ευθείαν, νεανία μου.

Γνωρίζεις δτι μερικοι άνθρωποι έχαθησαν μέσα στο δάσος και δεν εφάνησαν πλέον;

Ευτυχώς ημεις έχομεν τα τουφέκια μας αν λοιπόν δεν ευρισκόμεθα πολυ μακράν από τον Ορενόκον, οι πυροβολισμοί μας θ' ακουσθουν από τούς συντρόφους μας.

Ας δοκιμάσωμεν λοιπόν να φθάσωμεν εις την όχθην του ποταμού.

Αυτό λέγω κ' εγώ, αλλά... σούτ! Δεν ήκουσες ένα γρύλλισμα;

Μπα!... πάλιν οι τάπιροι;

Η κανέν άλλο ζώον.

Καλώς να ελθη, γιατρέ. Αισθάνομαι δτι εφθασεν ή ώρα του προγεύματος.

Ας προχωρήσωμεν με προσοχήν. Ακούω τα γρυλλίσματα που έρχονται από εκείνα τα πυκνά φοινικόδενδρα.

Εσήκωσαν τούς πετεινούς και επρωχώρησαν χωρίς να κάμουν κρότον, ανάμεσα στα δένδρα και στα χαμόκλαδα, στρέφοντες άργά-άργά γύρω εις τούς κορμούς των δένδρων, διότι εφθούοντο μήπως ευρεθουν εξαφνικά εμπρός εις κανέν φοβερόν θηρίον.

Είχαν διατρέξη τριάντα μόλις βήματα, όταν εφθασαν εις το σύνορον μιάς μικράς αδένδρου περιοχής, όπου ύφουτο έρημον και μόνον έν τεράστιον έριόδειδρον, — φυτόν γιγαντώδες, με κλάδους αρκετά οξώδεις και τελείως συμμετρικούς, με κορμόν ύποστηριζόμενον εις την βάσιν του υπό φυσικών εμβόλων και αντηριδων, αι οποια προσέχουν από το δένδρον εις ύψος οκτώ έως δέκα ποδών και απέχουν από την βάσιν του κατά τρόπον τοιοούτον ώστε αρκετοί άνθρωποι να ευρίσκουν καταφύγιον έν ανάγκη εις τα φυσικά εκείνα χωρίσματα.

Μένει τώρα το άλλο: ή αθέτησις του θρησκευτικού κανόνος. Κάμουν άρά γε καλά οι γονεις που σας επιβάλλουν αυτήν την αθέτησιν και σας δίδουν κρέας και την Σαρακοστήν; Ο κανόν δεν επρεπεν άρά γε να τηρηται με μεγαλητέραν αυστηρότητα, και να μην εξαίρουνται παρά μόνον οι πολυ αδύνατοι, οι ασθενεις;

Διά να δικαιολογήσετε τούς γονεις

Αθήνα' και επιστολαί ΝΗΣΤΕΙΑ

(Επεται συνέχεια.) Ν. ΗΟΡΙΩΤΗΣ

ΝΗΣΤΕΙΑ

Άγαπητοί μου,

Η ΗΜΕΡΙΝΗ επιστολή μου σας ευρίσκει νηστεύοντας — αν όχι και προσευχομένους.

Πρό ολίγου εσηκώθητε από τραπέζι, ή θα καθήσετε εις τραπέζι με φαγητά νηστήσιμα αποκλειστικώς. Διότι ελαι αι οικογένειαί, την πρώτην εβδομάδα της

Σαρακοστής την κρατούν. Η κατάργησις της νηστείας αρχίζει συνήθως από την δευτέραν, — δηλαδή από την Κυριακήν της Ορθοδοξίας.

Αλήθεια, πώς σας φαίνεται αυτό; Ένω ή εκκλησία μας όρίζει σαράντα ήμερας Νηστείας, — όσας ενήστευσε και ο Ίησους Χριστός εις την έρημον, — οι γονεις, μετα τας πρώτας εβδ, να σας δίδουν πάλιν κρέας, γάλα, αυγά!

Υποθέτω δτι αυτό θα σας δυσαρεστή, αν ειςθε πολυ εύλαβεις και αν αγαπάτε να τηρητε αυστηρώς τούς θρησκευτικούς τύπους και ακόμη περισσότερον, αν, όπως συμβαίνει εις πολλούς ανθρώπους, από τα πασχαλινα φαγητά, προτιμάτε τα νηστήσιμα.

Πραγματικώς, τα νηστήσιμα δεν εινε δρεκτικώτερα; Συγκρίνεται, παραδείγματος χάριν, το μαυρό χαβιάρι, το αυγατάραχο, οι ελλής, ο αστακός, οι χαρίδες, τα θαλασσινά έν γενει, με το κρέας, το γάλα και ταύγά; Άλλ' όσον δι' αυτό, ειμφορείτε να παρηγορηήτε εύκολα: Υπάρχει ή τετάρτη και ή παρασκευή όλων των εβδομάδων, έρχεται δε ύστερα και ή Μεγάλη Έβδομάς, όταν ή νηστεία αναλαμβάνει πάλιν το κράτος της. Και αν ή ποιικιλία διατηρηθή πάντοτε το γόητρον και την όρεξιν, και αν ή συχνή χρήσις οίσοδηποτε πράγματος γεννά κόρον, κανένα λόγον δεν έχετε να παραπονεθήτε δια την σοφή αυτήν εναλλαγην των νηστησίμων και των πασχαλινών, — πολλάκις έντος της ίδιας ήμέρας, — κατά το διάστημα της Μεγάλης Σαρακοστής.

Μένει τώρα το άλλο: ή αθέτησις του θρησκευτικού κανόνος. Κάμουν άρά γε καλά οι γονεις που σας επιβάλλουν αυτήν την αθέτησιν και σας δίδουν κρέας και την Σαρακοστήν; Ο κανόν δεν επρεπεν άρά γε να τηρηται με μεγαλητέραν αυστηρότητα, και να μην εξαίρουνται παρά μόνον οι πολυ αδύνατοι, οι ασθενεις;

Διά να δικαιολογήσετε τούς γονεις

σας εις τοιαύτην περίστασιν, — αν τωόντι έχετε την εναντίαν ιδέα, ή τουλάχιστον διατάγμοις, — πρέπει να ενθυμηθήτε πολλά πράγματα. Και πρώτον, δτι αι νηστεία εινε θεσμός παλαιός. Την εποχήν που εθεσπίσθησαν, οι άνθρωποι εξούσαν διαφορετικά παρά τώρα. Ηλλαξαν οι όροι του κοινωνικου βίου, και ήλλαξαν ακόμη και οι οργανισμοί. Σήμερον οι άνθρωποι των πόλεων εινε ασθενεστεροι, εύπαθεστεροι. και δεν άντέχουν πολυ εις ασκητισμούς, όπως οι πατέρες των. Και κάτι άλλο ακόμη: Ολοι σχεδόν αι θρησκειαί του κόσμου, παλαιαί και νεώτεραι, όρίζουν νηστείας. Οι άρχηγοι των θρησκειών τας εθεσπίσαν και τας επέβαλαν εις τούς πιστούς των, δια λόγους προπάντων υγεινούς.

Ηθέλησαν δηλαδή να κανονίσουν και την διαίταν των να μη τους αφήνουν π:χ: να παρατρώουν κρέας, ή κατάχρησις του οποίου εινε βλαβερά και διά το σώμα και δια την ψυχήν. Σήμερον όμως, επειδή προώδευσεν ο κόσμος, την Ορησκείαν εις το ζήτημα της διαίτης αντικαθιστά ή Επιστήμη, ή Υγιεινή. Και τόνον πολυ μάλιστα, ώστε ύπάρχουν άνθρωποι, οι οποιοι δια λόγους ήθικους και υγεινούς, ουδέποτε τρώουν κρέας, — ουτε το Πάσχα. Και αυτοι εινε, καθώς γνωρίζετε, οι φυτοφάγοι. Οπωςδήποτε, ειμφορεί κανεις να ακολουθή μίαν διαίταν υγεινήν και δια το σώμα του, και δια τον νοϋν του, και δια την ψυχήν του, χωρίς να τηρη έπακριβώς τας θρησκευτικας διατάξεις περι νηστείας, τας οποίας αν έτηρούσε σήμερα, — και αυτό το γνωρίζουν καλά οι γονεις, — ίσως θα εδλάπτετο μάλλον παρά θα ώφελείτο.

Άλλά πρέπει να σκεφθήτε και το κυριώτερον. Κάτω από τούς θρησκευτικούς τύπους, ύπάρχει πάντοτε το πνεύμα κ' εκείνος, ο όποτος εινε εις θέσιν να έννοη το πνεύμα και να το τηρη, δεν εινε ανάγκη να τηρη με μεγάλην αυστηρότητα και τον τύπον.

Λοιπόν, το πνεύμα της νηστείας δεν εινε ή άποχή από ώρισμένα φαγητά, άλλ' ή εγκράτεια, ή ολιγοφαγία, ή λιτότης, ή άποχή έν γενει από κατάχρησιν λιπαρών κ' ερεθιστικών τροφών, ποτών μεθυστικών κτλ. Ποιος σας φαίνεται εξαφνα δτι αμαρτάνει περισσότερον; Εκείνος ο όποτος, τώρα την σαρακοστήν, τρώγει μέχρι κόρου τα ώραιότερα, τα ποικιλώτερα και τα δρεκτικώτερα νηστήσιμα, και πίνει ένα σωρό κρασιά, κ' ευρίσκειται πάντοτε βαρυστόμαχος και μεθυσμένος. — ή εκείνος ο όποτος, χάριν της υγείας του, τρώγει ολίγον κρέας και ολίγον γάλα; Έγώ νομίζω δτι αμαρτάνει περισσότερον ο πρώτος. Διότι, μολονότι τηρεί τον τύπον της νηστείας, αντιστρατεύεται εις το πνεύμα της: διότι

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ-ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ο κύριος Μαϊμουδιάδης Δ. Φ. έκαμνε μίαν ημέραν τόν περίπατόν του, και ήτανε πολύ συλλογιζόμενος. Είχε τινεύρα του, μα κάτι νευρά!... Αυτὸν έπιανες από τή μύτη, θά έσκαζε.

Και με όλο τὸ δίχτρο του! Τὸ σχολεῖον...

«Κ' έτράβηξε τὸν δρόμον του.»

λεῖτόν του δὲν έπήγαινε καθόλου καλά. Μερικοὶ γονεῖς μάλιστα είχαν άρχισήνά του καθυστεροῦν τὰ δίδακτρα δὲν του έστελναν σωστά τὰ καρδία, πού είχαν συμφωνημένα μαζί του.

Εξαφνα, εκεί που έπήγαινε, άκουσε μιά φωνή πού έτραγουδοῦσε ενα τραγουδάκι. Εἰς τήν άρχήν δὲν έπηρεζε τὸ αὐτί του τὰ λόγια τού τραγουδιοῦ, ύστερα όμως άκουσε τὸ όνομά του, τὸ όνομα δηλαδή που είχε πρώτα, πρὶν πάη εἰς τὰ μέρη τῶν ανθρώπων και γίνη και αὐτὸς πολιτισμένος.

Επειτα από όλίγον ή φωνή έπλησίασε. Και ό σοφὸς δασκαλος τήν έγνώρισε. Ήτον ή δεσποινίς Άλεπού, εκείνο τὸ πονηρὸ πλάσμα, κ' έτραγουδοῦσε:

Ο γέρο-Τζέκο-Τζέκος μας, Από τὸν ύπνο του ύπνῶ, Καί λέει: «Τί τρῶνε σήμερα; Πῶς τή γεμίζουν τήν κοιλιά;»

Ο γέρο-Τζέκο-Τζέκος μας, Πού χει κεφάλι με μυαλό, Λέει: «Γιὰ τὴν χορταίνουμε, Πρέπει ν' άνοιξω ενα σχολεῖο!»

Ο γέρο-Τζέκο-Τζέκος μας Βάζει καπέλλο και βελάδα Και παντελόνια έγγλέζικα, Βαστῶ και μιά παλιο-φουλλάδα, Πᾶν' τὰ παιδιὰ νὰ μάθουν γράμματα, Κι' αὐτὸς τὰ δέρνει στήν άράδα.

Ο γέρο-Τζέκο-Τζέκος μας Θαρρεῖ πῶς τὸν άρκοῦν αὐτὰ Γιὰ νὰ περᾶ γιὰ πάνσοφος Και νὰ κερδίη και λεπτά.

Κι' άκόμα δὲν κατάλαβε Πῶς κουτσάκι και μυρᾶ Θά τον άφλοου μάρμαρο Νὰ πᾶνε σ' άλλη γειτονιά, Κι' ο γέρο-Τζέκο-Τζέκος μας Θά μας άδειάση τή γωνιά!

Ο κύριος Μαϊμουδιάδης έκαμῶθη πῶς δὲν έκατάλαβε, κ' έπροσάθησε νὰ κρατήσῃ τήν άξιοπρέπειάν του. Έσῆκωσε ψηλά τὸ κεφάλι του, κ' έτράβηξε τὸν δρόμον του υπερήφανος και σόβαρος. Άλλά και από τὰ δένδρα τὰ ύψηλὰ άντήχησε τὸ περιπατικὸν τέλος τοῦ τραγουδιοῦ:

Ο γέρο-Τζέκο-Τζέκος μας Θά μας άδειάση τή γωνιά...

Ήσαν οἱ πῆθηκοι, οἱ πτωχοὶ συγγενεῖς του, και τὸ έτραγουδοῦσαν.

Υστερα άκουσε τὰ πονηρὰ γέλια τῆς δεσποινίδος Άλεπούς, και εἶδε τήν γρηᾷ κυρίαν Άρκούδα, πού έκουνησε τὸ κεφάλι της μ' πολὺ ύποπτον ύφος.

«Α, ναί! έλεγε. Καλῆ, τότε θυμοῦμαι, σαν ήτανε μικρός.» Επρεπε νὰ τον έβλέπατε!... πολὺ διαφορετικὸς, εντελῶς διαφορετικὸς από ὅ,τι εἶνε τώρα!

Αὐτὸ πλέον υπερέβαινε τὰ ὄρια διὰ τὸν καίμενον τὸν δασκαλον. «Εγινεν έξω φρενῶν από τὸ παιγμα, έκατέβασε τήν ψηλοκαπελλαδοῦρά του έπάνω στὰ μάτια του κ' έτρεξε κατ' εὐθείαν εἰς τὸ σχολεῖον.

Ω! μεγάλο ξαφνικὸ πού τὰ βρήκε εκείνο τὸ πρῶτὸ, τὰ δυστυχημένα τὰ μαθητοῦδια του κυρίου Τζέκου-Τζέκου!

(Επεται συνέχεια.) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

«Σαν ήτανε μικρός.»

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ

Η τραπεζαρία ήτο εἰς τὸ ἰσόγειον, και διὰ νὰ καταβοῦν εκεί έπρεπε νὰ περάσουν μίαν σκοτεινὴν σκάλαν, τήν ὁποίαν αἱ νεαὶ μαθήτρια εὐρήκαν πολὺ επικίνδυνον. Δύο διδασκάλισσαι και αἱ λοιπαὶ μαθήτρια ἐκάθηγον κι' ὅλας ὁλόγυρα εἰς τὸ τραπέζι.

Η μίς Σμιθ, ή υποδιευθύντρια, ήτο μιά κοντόχονδρη μεσόκοπη διδασκάλισσα πολὺ ευαρέθιστος, τήν ὁποίαν δὲν άγαποῦσαν καθόλου αἱ μαθήτρια. Η μίς Πόρτερ όμως, ή υποδιδασκάλισσα, ήτο εἰς τήν άρχήν τοῦ σταδιοῦ της και εἶχε δεῖξῃ πολὺν ζήλον, όταν προσελήθη εἰς τὸ σχολεῖον: ἄλλα ή διευθύντρια γρηγορα τῆς έκοψε τὸν ενθουσιασμόν, αδιότι, εἶπε, δὲν τήν εχρειάζοντο καινοτομίας, γρηγορα δὲ τήν άπειροχτεῦσαν και αἱ μαθήτρια της, αἱ ὁποῖαι δὲν έγνωῦσαν νὰ κοπιᾶσουν διὰ ν' άποκτήσουν γνώσεις και ήσαν συνηθισμένα νὰ μὴ θεωροῦν τὰς διδασκαλίσσας ὡς ανθρώπινα ὄντα.

Εκτός από τὰς δύο αὐτὰς εσωτερικὰς διδασκαλίσσας, ή μίς Μπάρκερ εἶχεν εἰς τὸ σχολεῖόν της και μίαν Γαλλίδα—τὴν Μαρτῶν Μπρέν—εμπρὸς εἰς τήν ὁποίαν έτρεμαν πραγματικῶς τὰ κορίτσια και πάντοτε ήρχοντο μελετημένα εἰς τὸ μάθημά της, — καθὼς και μίαν διδασκάλισσαν της μουσικῆς διὰ τὰς προχωρημένας μαθητριάς, διότι εἰς τὰς αρχαριάς έκαμνε μάθημα ή μίς Πόρτερ.

Η μίς Μπάρκερ εἰδείξεν εἰς τὰ κορίτσια τὰς θέσεις των. Η Δωροθέα ἐκάθησεν ανάμεσα εἰς τήν Ρόζαν και τήν Μαριωρήν, και άπέναντι αἱ δύο μικρότεραι ἀδελφαί της. Η μίς Μπάρκερ έκαμνε τὰς συστάσεις, και έπειτα άρχισε νὰ βάλῃ τὸ τσάι εἰς τὰ φλυτζάνια. Αἱ νεοφερμένα δὲν ήξευραν πῶς νὰ κυττάξουν, πῶς νὰ φερθοῦν, όταν εἶδαν ὅτι ὅλαι αἱ ἄλλαι είχαν έπάνω των καρφωμένα τὰ βλέμματα. Έκοκλίνισαν, έστενοχωρήθησαν, και δὲν έτόλμησαν οὔτε νὰ σηκώσουν τὰ μάτια των από τὰ πιάτα των.

Πρέπει νὰ πῆτε πολὺ τσάι νὰ ζεσταθῆτε, έπειτα από τὸ ταξεῖδί σας, εἶπεν ή Μίς Μπάρκερ. Καί... ἄλλῃθια, κορίτσια, απόψε σὰς δίδω τήν άδειαν νὰ ὀμιλήτε εἰς τὸ τραπέζι και, διὰ νὰ γνωρισθῆτε καλλίτερα, έπιτρέπω νὰ μὴ γίνῃ απόψε προμελέτη διὰ τὰ αὐριανὰ μαθήματα. Ρόζα, δώσε στήν Δωροθέαν βούτυρο και χοιρομέρι.

Τί καλά πρὸ δὲν εἶχα άρχινισμένη τὴν μελέτην μου! έκρυφθηύρισεν ή Ρόζα εἰς τὸ αὐτί της Δωροθέας. Ἐδῶ,

βλέπεις, τιμωρεῖται ή έπιμέλεια και αμείβεται ή ὀκνηρία. Πάρε, πάρε, λοιπόν! Τὸ βούτυρο και τὸ χοιρὸν εἶνε πρὸς τιμὴν σας. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὸ βούτημα εἰδῶ εἶνε ξερὸ ψωμί...

Δὲν πεινώ, ἀπήντησεν ή καίμενη ή Δωροθέα, ή ὁποία ὅσον έπήγαινε κ' έκοκλίνιζε ὑπὸ τὰ βλέμματα τῶν ἄλλων.

Καλά... πάρε όμως ἀπ' ὅλα, και μού τα δίνεις έμένα. Έρχεσθε τώρα από τὸ σπίτι σας, ὅπου έκαλοτρῶγατε, και δὲν ξεύρετε τί σημαίνει πείνα! Επεικράτησε σιωπῇ ἐπὶ ἀρχετὴν ὥραν, διότι ὄλων αἱ σιαγόνες εἰδούλευαν. Η Δωροθέα και ή Μαριωρή, ἄν και συνήθως απέφευγαν πᾶσαν ἐκδήλωσιν οἰκειότητος μεταξύ των, ήσαν όμως ἐκείνην τήν ὥραν τόσον λυπημένα, ὥστε διὰ νὰ παρηγορηθοῦν, ἐκάθησαν πολὺ κοντὰ ή μία με τήν ἄλλην και έσφιγγαν ή μία τὸ χέρι της ἄλλης ὑπὸ τὸ τραπεζομάνδυλον.

Όταν ή Ρόζα έτελείωσε τὸ ἰδικόν της καίη και ήρχισε νὰ τρώγῃ και τὸ

«Έμαζεύθησαν γύρω εἰς τὰς ἀδελφὰς Μάρσαλ...» (Σελ. 109, στ. γ')

κομματί της Δωροθέας, έγινε πάλιν ὀμιλητικῇ.

Τώρα, άκουσε και γιὰ τὰ κορίτσια, εἶπε: πῶς τὴν λέγουν, τὴν ἀδελφή σου;—Μαριωρή, εἶπες; Λοιπόν, τὸ κορίτσι που εἶνε δίπλα της, εἶνε ή Λούση Νιούτων—φαντασμένη καρναξίτσα, ὅπως τὴν λέγω εγώ. Δίπλα της εἶνε ή Μαίρη Οὐίλσον—πού μας κάμνε διαρκῶς τὴν εὐαίσθητην. Εκείνη που φαίνεται σαν βρογμένη κόττα στὸ κοτέτσι εἶνε ή Άλίκη Φίλιψ... γράφει ποιήματα, ξέρεις, και γι' αὐτὸ εἶνε έτσι δά' ἐκόλλησε, φαίνεται, τὴν γραφομανίαν από τὸν πατέρα της, πού έχει κατὰστημα γραφομηχανῶν!... Εκείνα τὰ δύο στραμπούλλια, εἶνε ή Δαίη και ή Μπέσση Ράουτων' νὰ εὐχεσαι νὰ πέσης έπάνω των, ἄμα κοντρουβαλήσης

καμμάτι μέρα τὴ σκάλα. Η Δωρὶς Γρήν δὲν εἶνε κακῆ, ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴν της δώσης ἀφορμήν. Εκείνη παρακάτω που χαμογελά, εἶνε ή Άδα Βράιτ, μιά μουσίτσα... από 'κείνες. Υστερα εἶνε ή Νέλλη Σέιμουρ, πολὺ καλόβολο και ὑποχωρευτικὸ πλάσματάκι, ἀρκεῖ νὰ τὴν καλοπιάνης με γλυκὰ και καραμέλες. Αἱ ἄλλες εἶνε διαβολάκια που δὲν έχουν καμμίαν σημασίαν. Αἱ έξωτερικαὶ και ημιούσιτοι δὲν εἶνε μεγάλα πράγματα' δὲν πρέπει όμως νὰ πιάνεσαι μαζί των, διότι μάς φέρνουν λαθρομπόριον γλυκίσματα και πάστες...

Όλες φαίνονται ἀπαίσιες! έψιθύρισεν ἀπογοητευμένη ή Δωροθέα.

Εκτός από έμένα' εγώ πραγματικῶς έχω τὴν ιδέαν πῶς εἶμαι ή καλύτερη ἀπ' ὅλες, ἀπήντησεν ή Ρόζα. Άλλά—έξηκολούθησε με εὐλικρινῆ τόνον—αὐτὸ, έννοεῖται εἶνε ή ἀτομική μου γνώμη, και ἴσως εἶμαι γελασμένη...

Μετὰ τὸ τσάι τὰ κορίτσια έπήγαν εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον της μελέτης διὰ

νὰ παίξουν και νὰ διασκεδάσουν. Αἱ τέσσαρες ἀδελφαὶ κατ' αρχὰς ήρηθήσαν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὰ παιγνίδια, και αἱ ἄλλαι τὰς άφισαν μόνας' και ή μίς Πόρτερ άκόμη, ή ὁποία εἶχε τὴν ἐπιβλεψιν ἐκεῖ μέσα, γρηγορα εἶδεν ὅτι ματαίως έκοπίαζε νὰ τὰς παρηγορήσῃ, κ' έπήγε νὰ τακτοποιήσῃ ενα σωρὸν βιβλίων, πού ήσαν ἄνω κάτω.

Τότε τὰ μεγαλύτερα κορίτσια έμαζεύθησαν γύρω εἰς τὰς ἀδελφὰς Μάρσαλ και ήρχισαν νὰ κάμνουν διαφόρους έρωτήσεις' ἀλλ' όταν εἶδαν ὅτι εκείναι δὲν είχαν πολλήν ὀρεξιν νὰ διηγηθοῦν ὅλα τὰ καθέκαστα τοῦ έρχομοῦ των, ήλλαξαν τακτικῇ. Ηρχισαν νὰ έξηγοῦν εἰς τὰς νεοφερμένας τὰς λεπτομερείας τοῦ κανονισμοῦ τοῦ σχολεῖου. Εἰς τὰς ἑπτὰ κυτᾶ ὁ κώδων και

πρέπει να σηκώνεσθε. Ύστερα θα πλύνεσθε με κρύο νερό, διότι, λέει, είναι τονωτικό, και άμεσα θα κατεβαίνετε κάτω δια της προσευχῆς και δια το πρωινό πρόγευμα.

— Ήσθ όμως δεν κάμνεις έτσι, διέκοψεν η Νέλλη Σέιμουρ' όσο να βάλῃς τὰ ρούχα σου, γίνεται ἐπτάμιση ἡ ὥρα, και ὕστερα μελετᾷς ἢ παίζεις πιάνο ἕως τὰς ὀκτώ.

— Τὰ μικρὰ κορίτσια δὲν πρέπει νὰ διακόπτουν, εἶπεν ἡ Ρόζα, και την ἐτραβήξεν ἀπὸ την κοιτίδα.

— Μὰ ἐγὼ δὲν εἰμαι μικρότερη σὰν αὐτὴ ἐδῶ! εἶπεν ἡ Νέλλη, κ' ἔδειξε τὴν Μαριάνναν.

— Νέλλη, νὰ προσέγῃς νὰ μὴν κάμνης γλωσσικὰ λάθη, ὅταν ὀμιλῇς...

— Σὺ πᾶναι δὲ και σὺ, καίμην Ρόζα, και δὲν σε φοβᾷται κανεὶς, πού μας κάμνεις τὴν ἄγρια! ἀπήντησεν ἡ Νέλλη.

Κ' ἐτραβήθη εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν διὰ νὰ προφυλαχθῆ ἀπὸ νέον τραβήγμα τῆς κοιτίδας.

— Λοιπὸν, τί ἐλέγαμε; ἐξηκολούθησεν ἡ Ρόζα. Ύστερα ἀπὸ τὸ πρόγευμα, καφὲ ἢ τσάι. δηλαδὴ με κανένα ξεροκόμματο (ὁ Θεὸς νὰ το κάμη τσάι και καφὲ ἐκεῖνο τὸ νερόπλυμα!), μελετοῦμεν ἢ κάμνομεν τάχα ὅτι μελετοῦμεν ἕως τὰς 9' τότε ἔρχονται αἱ ἐξωτερικαί, και εἰς τὰς ἑννέα και τέταρτον ἀρχίζομεν τὰ μαθήματα, τὰ ὅποια εἶνε πλήῃς, και τίποτε ἄλλο.

— Διότι δὲν σ' ἀρέσει, ἐσένα, νὰ κοπιᾷς; παρετήρησεν ἡ Μαίρη Οὐίλσον.

— Καί ὅμως αἱ ἐκθίσεις ἰδεῶν εἶνε πολὺ ὠραῖον μάθημα! ἐπρόσθεσεν ἡ Ἀλίχη Φίλιψ.

— Διότι ἡ εὐγενία σου πάσχει ἀπὸ γραφομανίαν, και νομίζεις πὼς ἔγινης κι' ὅλας μεγάλη συγγραφεὺς! ἀντέκρουσεν ἡ Ρόζα.

(Ἔπειτα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ [Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Δοκ Σ. Ε. Μπουκάιμ.]

ΚΟΤΤΑ ΜΟΥ, ΚΟΤΤΟΥΛΑ ΜΟΥ

Κόττα μου, κοττούλα μου, Πού με τὸ κακκαριόμα σου Κράζει κ' ἔρχονται ἰμα σου 12 κοιτιποουλκία σου.

12 μικρά παιδάκια σου — Κόττα μου, κοττούλα μου.

Κόττα μου, κοττούλα μου, Πού πρῶι μόλις ἐμπήνησεν, Τρέχεις πρῶτα νὰ γεννήσης Στὸ κοττίετοι σου ταύγῳ, Νὰ τὸ φᾶν ἡ μαμά κ' ἐγὼ, — Κόττα μου, κοττούλα μου!

Κόττα μου, κοττούλα μου, Πού μονάχη δὲν φοβάσαι, Καί χωρίς-χωρίς κοιμάσαι, Τ' αὐγουλάκια σου παστρεύω, Σ' ἀγαπῶ και σὲ λατρεύω, Κόττα μου, κοττούλα μου!

Κόττα μου, κοττούλα μου, Πού μονάχη δὲν φοβάσαι, Καί χωρίς-χωρίς κοιμάσαι, Τ' αὐγουλάκια σου παστρεύω, Σ' ἀγαπῶ και σὲ λατρεύω, Κόττα μου, κοττούλα μου!

Κόττα μου, κοττούλα μου, Πού μονάχη δὲν φοβάσαι, Καί χωρίς-χωρίς κοιμάσαι, Τ' αὐγουλάκια σου παστρεύω, Σ' ἀγαπῶ και σὲ λατρεύω, Κόττα μου, κοττούλα μου!

Κόττα μου, κοττούλα μου, Πού μονάχη δὲν φοβάσαι, Καί χωρίς-χωρίς κοιμάσαι, Τ' αὐγουλάκια σου παστρεύω, Σ' ἀγαπῶ και σὲ λατρεύω, Κόττα μου, κοττούλα μου!

Κόττα μου, κοττούλα μου, Πού μονάχη δὲν φοβάσαι, Καί χωρίς-χωρίς κοιμάσαι, Τ' αὐγουλάκια σου παστρεύω, Σ' ἀγαπῶ και σὲ λατρεύω, Κόττα μου, κοττούλα μου!

Κόττα μου, κοττούλα μου, Πού μονάχη δὲν φοβάσαι, Καί χωρίς-χωρίς κοιμάσαι, Τ' αὐγουλάκια σου παστρεύω, Σ' ἀγαπῶ και σὲ λατρεύω, Κόττα μου, κοττούλα μου!

Η ΑΝΤΑΜΟΙΒΗ ΤΗΣ ΔΩΡΑΣ

Ἡ Δώρα εἶχε φορέσει τὸ καλλίτερον φορματάκι της και τὸ ὠραιότερον καπέλλο της, και ἦτον ὅλη γέλια και χαρῆς, καθὼς κατέβαινε τὴν σκάλαν.

Ἐννοεῖτε διατί. Ἦτο ἑορτὴ, και ἡ μητέρα της και αὐτὴ ἐπρόκειτο νὰ ἐξελεθουν εἰς περίπατον με τὸ ἀμάξι. Καί ὁμως ἀπολλὰ μεταξύ κύλικος και χειλέων!

— Καλὴ μου κόρη, τῆς εἶπεν ἡ μητέρα της, λυποῦμαι πολὺ... ἀλλὰ τώρα δὲ μοῦ ἐτήλεφώνησεν ἡ γιαγιά σου ὅτι με περιμένει νὰ της κάμω συντροφιά σήμερον ἕως τὸ βράδυ. Λοιπὸν, ἀναβάλλεται ὁ περίπατός μας δι' αὐριον τὸ πρῶι...

Γνωρίζετε και ἐννοεῖτε, μικραὶ μου ἀναγνώστρια, πόσον λυπηρὸν εἶνε καμμιὰ φορὰ, νὰ σας ἔχουν τὰξή καίτι, και ὕστερα νὰ μὴ σας το κάνουν. Δι' αὐτὸ τὸ γελαστὸν πρόσωπον τῆς Δώρας ἐσυνέφισεν ἄμεσως, και τὰ δάκρυα ἀνέβησαν εἰς τὰ ματάκια της.

Ἐσκέθη ἀπὸ μέσα της: — Ἀχ! ἔπρεπε νὰ τὸ ἤξευρε ἡ γιαγιά πὼς θὰ πᾶμε ἐξῶ, και νὰ μὴ μας χαλάσῃ τὴν διασκέδασιν...

Δὲν εἶπε ὅμως τίποτε, δὲν ἐπαρπατόνεθη, διότι ἦτο συνηθισμένη πάντοτε νὰ ὑπακούῃ και νὰ μὴν ἀντιλέγῃ εἰς τὴν μητέρα της.

Ἡ μητέρα ἐφώναξε τότε τῆς παραμάννας νὰ φορέσῃ τὰ καλά της και νὰ ἐνδύσῃ τὸ μωρὸ, διὰ νὰ ἔλθουν μαζί της εἰς τῆς γιαγιάς, και ἔπειτα εἶπε: — Δώρα, κόρη μου, ἐσὺ θὰ μείνης ἐδῶ, και θὰ με ἀντικαταστήσης.

Ἐσὺ θὰ προσέγῃς τὰ δύο σου ἀδελφάκια, τὸν Κίμωνν και τὸν Γεώργιον, ἕως ὅτου ἐπιστρέψω τὸ βράδυ στὸ σπίτι...

Αὐτὰ τὰ νέα καθήκοντα ἐφάνησαν πολὺ δύσκολα εἰς τὴν Δώραν, και τῆς ἦλθε κατ' ἀρχὰς ἡ ἰδέα νὰ πῆ ὄχι, ἀλλὰ ὅταν ἐσήκωσε τὰ μάτια της κ' ἐκύτταξε εἰς τὸ πρόσωπον τῆς μητέρας της, ἄμεσως τὸ ἐπήρε ἀπόφασιν ὅτι ἔπρεπε νὰ κάμῃ τὸ θέλημα τῆς μητέρας.

— Ναι, εἶπε, θὰ προσπαθῆσω νὰ κάμω ὅ,τι θέλεις, μαμμά μου, και ὅ,τι σου ἀρέσει...

Ἐσκούπισε τὰ ματάκια της, ἐφίλησε ὕστερα τὸ χέρι τῆς μητέρας, και ἐπήγχε γ' ἀλλάξῃ ἄμεσως φῶρεμα.

Ἔως ὅτου κατέβῃ ἡ παραμάννα με τὰ καλά της ρούχα και με τὸ μωρὸ, ἡ Δώρα εἶχεν ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν εἶσοδον με τὰ καθημερινὰ της, και ὠδηγοῦσεν ἀπὸ τὸ χέρι δύο μικρὰ ἀγοράκια με τὰ ναυτικὰ.

Ἀπεχαιρέτησαν τὴν μητέρα των, και τὸ ἀμάξι ἐξέκίνησε.

— Δώρα, νὰ πᾶμε στὸν κῆπο, νὰ παίξωμε; ἠρώτησε τότε ὁ Κίμωνν.

Ἡ Δώρα εἶχε φορέσει τὰ φάθινα καπέλλα των, ἔβαλε και τὸ ἰδικὸν της, και ἐπήγχαν εἰς τὸν κῆπον. Ἐκεῖ, εἰς μίαν ἀποθήκην, εὐρήκων δύο μεγάλα ξύλινα ἀλογα, ἕνα ξύλινο ἀμαξάκι, και ἕνα μικρὸ ἀμαξάκι διὰ πολὺ μωρὰ παιδιά.

Ἐνῶ δὲ τὰ δύο ἀγοράκια ἐβγάλαν ὅλα αὐτὰ και τὰ ἐτραβοῦσαν ἔξω, ἡ Δώρα ἔτρεξε και ἔφερε ὅλας τὰς κούκλας της και τὸ πανεράκι τῆς ἐργασίας της.

— Ἄν θέλετε, εἶπε, εἰμπορεῖτε νὰ πᾶτε περίπατον αὐτῆς ἐδῶ τὲς κυρίες, με τὸ ἀμάξι σας' προσέξτε μόνον νὰ μὴν τας ριζέτε κάτω, και κτυπήσουν, και πονέσουν!

Τὰ ἀγοράκια ἐμειναν ἐνθουσιασμένα με αὐτὴν τὴν πρότασιν. Ὡς βλέπετε, ἡ καλὴ των ἀδελφούλα τὰ ἐπρόσεχε και τα ἐπεριποιεῖτο και τα ἔβαζε νὰ διασκεδάσουν με ὅλην τὴν καρδιά της, και ὁχι κακιωμένη ἢ πεσιωμένη, διότι τὴν ἀφισᾷ εἰς τὸ σπίτι.

— Ναι, ναι, νὰ πᾶμε! ἐπρόσθεσε και ὁ Γεώργιος.

Ἡ Δώρα τοὺς ἐφόρεσε τὰ φάθινα καπέλλα των, ἔβαλε και τὸ ἰδικὸν της, και ἐπήγχαν εἰς τὸν κῆπον. Ἐκεῖ, εἰς μίαν ἀποθήκην, εὐρήκων δύο μεγάλα ξύλινα ἀλογα, ἕνα ξύλινο ἀμαξάκι, και ἕνα μικρὸ ἀμαξάκι διὰ πολὺ μωρὰ παιδιά.

Ἐνῶ δὲ τὰ δύο ἀγοράκια ἐβγάλαν ὅλα αὐτὰ και τὰ ἐτραβοῦσαν ἔξω, ἡ Δώρα ἔτρεξε και ἔφερε ὅλας τὰς κούκλας της και τὸ πανεράκι τῆς ἐργασίας της.

— Ἄν θέλετε, εἶπε, εἰμπορεῖτε νὰ πᾶτε περίπατον αὐτῆς ἐδῶ τὲς κυρίες, με τὸ ἀμάξι σας' προσέξτε μόνον νὰ μὴν τας ριζέτε κάτω, και κτυπήσουν, και πονέσουν!

Τὰ ἀγοράκια ἐμειναν ἐνθουσιασμένα με αὐτὴν τὴν πρότασιν. Ὡς βλέπετε, ἡ καλὴ των ἀδελφούλα τὰ ἐπρόσεχε και τα ἐπεριποιεῖτο και τα ἔβαζε νὰ διασκεδάσουν με ὅλην τὴν καρδιά της, και ὁχι κακιωμένη ἢ πεσιωμένη, διότι τὴν ἀφισᾷ εἰς τὸ σπίτι.

Ἐνῶ ἐπαίζαν, ἡ μαγεύρισα τοὺς ἐστελεν ἐξῶ ἀπὸ ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν πῆτταν που εἶχεν ἐτοιμάσει. Ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ, ἐπήγχαν εἰς τὴν τραπεζαρίαν κ' ἐφαγον τακτικὰ και ἤσυγα.

Ἡ Δώρα ἔκαμνεν εἰς τὴν ἐντέλειαν ὅλα τὰ καθήκοντα τῆς μικρῆς νοικοκυρᾶς. Καί δὲν ἦτο, ἡ καίμην, παραπάνω ἀπὸ ἑνδεκα ἐτῶν.

Τέλος τὸ βράδυ, ὅταν ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα τοῦ δείπνου, και τὰ παιδιά εἶχαν ἀρχίσῃ νὰ αισθάνωνται πολλὴν ὀρεξιν, ἠκούσθη μίαν ἀμαξα, πού ἐσταμάτησεν εἰς τὴν ἐξώθυραν.

Ἡ πατέρα, ἡ μητέρα, ἡ παραμάννα και τὸ μωρὸ ἐνεφανίσθησαν εἰς τὴν τραπεζαρίαν.

— Αὐτὸ εἶνε γιὰ τὸ καλὸ μου τὸ κορίτσι, εἶπεν ἡ μητέρα, και ἔβαλεν ἕνα δεματάκι εἰς τὰ χέρια τῆς Δώρας.

Τὸ δεματάκι ἐξετυλίχθη, και μέσα ἦτο ἕνα ὠραῖον εἰκονογραφημένον βιβλίον. Καί ὁ πατέρας ἔδωκε τὴν ἄδειαν νὰ καθήσῃ ἡ μικρὴ του κόρη ἐκεῖνο τὸ βράδυ μίαν ὥραν ἀργότερα μαζί των, και νὰ διαβάσῃ.

Αὐτὴ ἦτο ἡ ἀνταμοιβὴ τῆς Δώρας. ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΒΡΟΣ

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Μὴν ἀποκτιήστε τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ θέλετε ἀνάγνωσμά τι εἰς τὴν κλίνην πρὶν ἀποκοιμηθῆτε.

Ἡ ὑπὲρ τὸ δέον θερμὴ και μαλθακὴ κλίνη εἶνε κακὴ, διότι διατηρεῖ τὸ σῶμα εἰς ἐφιδρωσιν, ἡ ὅποια ἐξασθενίζει τὸ μυῖλον σύστημα.

Ἐκ τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Ὑγιείας»]

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Θαυμαστὴ ἀλλὰ και ὠλιβερὰ εἶνε ἡ ἱστορία ἐνὸς Ἀγγλόπαιδος, ὁ ὁποῖος ἐφάνη ἄξιος τοῦ τίτλου τοῦ ἥρωος ἐσχάτως, εἰς τὴν πόλιν Οὐέστον. Ἐξῆμνησεν ἐν βράδυ και εἶδεν ὅτι ἐκκίετο τὸ σπῆτι των. Αἱ φλόγες εἶχαν κυκλώσῃ τὰ δωμάτια. Ὁρμᾷ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀδελφῆς του, τὴν ἐξυπνᾷ και σπᾷζει ἕνα παράθυρον διὰ νὰ φύγῃ ὁ καπνὸς. Τρέχει κατόπιν εἰς τὸ δωμάτιον των γονέων του διὰ νὰ τοὺς ἐξυπνήσῃ, ἀλλὰ ὁ καπνὸς δὲν τον ἄφισε νὰ προχωρήσῃ. Ἐπιστρέφει τότε εἰς τὴν ἀδελφὴν του.

— Δεῖτε με αὐτὸ στὸ στόμα μου! τῆς λέγει, και τῆς ἐγχειρίζει ἕνα πανί βρεγμένον. Ἐρωδιασμένος με αὐτὸ, κάμνει και δευτέραν ἀπόπειραν διὰ νὰ σώσῃ τοὺς γονεὶς του' ἀλλ' ἡ αὐταπάρησῃς του ἐπληρώθη με τὴν ζωὴν του.

Ἡ ἀδελφὴ του εὐρίσκει αὐτὸν εὐρίσκοντ' εἰς ἐκεῖνο τὸ σπῆτι, ἐχάθησαν και αὐτῆς μαζί. Μόνον τὴν ἀδελφὴν του ἔσωσαν οἱ πυροσβέσταί με τὸν σωστικὸν σωλῆνον. Ὁ μικρὸς αὐτὸς ἤηρωσ ἔλέγετο Ἀλβέρτος Χῶντλεϋ.

Ἡ παχύτερος ἐφηβὸς εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην λέγουσι ὅτι εἶνε ἕνας Ἀμερικανόπαις, ὁ Οὐίλλης Χάρρις. Εἶνε τώρα δεκαοκτὼ ἐτῶν και ζυγίζει 598 λίτρας, δηλαδὴ 268 χιλιόγραμμα, δηλαδὴ 209 πέρπου ὀκάδας. Ἡ περιφέρεια τοῦ θώρακος του εἶνε 170 ἑκατοστά και ἡ περιφέρεια τοῦ μηροῦ του 110 ἑκατοστά. Καί ὅμως αὐτὸ τὸ τεράς τοῦ πάχους, ὅταν ἐγεννήθη, ἐζύγισεν 7 λίτρας, δηλαδὴ ὅστε τρεῖς ὀκάδας. Τώρα εἶνε ἡναγασμένος νὰ μεταχειριζέται δύο καρέκλες, ὅταν θέλῃ νὰ καθήσῃ, και κοιμάται εἰς κρεβάτι ἐπιτηρεῖ καμωμένον διὰ τὸν ὄγκον του.

Ἡ Οὐάτιγκτων, ὁ πρῶτος Ἀμερικανὸς πολιτὴς, ἐτελευτήσῃ τῆν τελευταίαν ὥραν τῆς τελευταίας ἡμέρας τῆς τελευταίας ἐβδομάδος τοῦ τελευταίου μηνὸς τοῦ τελευταίου ἔτους τοῦ δεκάτου ὀγδοῦ αἰῶνος.

Ἡ ἡμέρα δὲν ἔπρεπε νὰ ἀγοράκι του: Παῖδι μου, δὲν πρέπει νὰ τῖψῃ τόσο πολὺ. Ἐβρεις πὼς θὰ σε λέγῃ ὁ κόσμος ὕστερα;... Ὅχι σε λέγῃ: λαίμαργο πούλο! Καί ξεῦρε τι σημαίνει αὐτὴ ἡ λέξις; — Ναι, πατέρα... τὸ μικρὸ παιδάκι ἐνὸς μεγάλου ἀνθρώπου πού τον ἔλενε λαίμαργο!

Τὰ ἐξῆς μοῦ γράφει ὁ Γόρδιος, ἐκ των νέων μου φίλων. Τὰ δημοσιεύω ἐδῶ, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τοὺς ἐσπαθώνοντας: «Ὅταν μοῦ ἐπρότεινε ὁ ἐνταῦθα ἀνταποκριτὴς σας νὰ ἐγράψω συνδρομητῆς, ὁμολογῶ ὅτι μόνον πρᾶς χάριν του ἐδέχθην, διότι δὲν ἐγνώριζα τὰς πολυτέλειαις ὀφελείαις, τὰς ὁποίας ἔχει. Σὰς διαβεβαίω ὅμως, ὅτι ἀναγνώσας τὸ πρῶτον φυλλάδιον κατεθέληθην ἐκ των διαφόρων διηγημάτων και ἀνεγνώρισα ὅτι ἡ Διάπλαισις πλουτίζει τὰς γνώσεις των συνδρομητῶν της και ὅτι ἀπὸ αὐτῆς πρᾶς νὰ ἐγγράφωμαι εἰς αὐτὴν οἱ Ἑλληνόπαιδες.» — Ὅταν ἔχετε κανένα ὑποθήκων συνδρομητῆν, καλὸν εἶνε νὰ του δείξετε και τὰ νωτέρω.

Τρεῖς ἐπιστολάς ἔχω ἀπὸ τὸν Δικέφαλον Ἀετὸν [3Ε] με ἀποσπάσματα μεταρρασμένα διαφόρων ποιητῶν. Μοῦ ἤρρεσε πολὺ ὁ «Οὐρανὸς των Ἀθηνῶν» τοῦ γάλλου ποιητοῦ Λεμπρέν. Φαίνεται, Ἐπειδὴ [Ε], ὅτι ἔχεις ἰδιαιτέρως κοκωχίαν με τὰ ζωᾶ. Φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν εἶνε και πολὺ ὑγιεινὸν νὰ συνασπαστέωται τὰ παιδάκια με τὰ σκυλάκια και με τὰ γα-

ΚΑΛΗ σας Σαρακοστή! Καί τοῦ χρόνου, με ὕμνησαι καὶ προκοπῆν. Ἐθαύμασα κ' ἐγὼ, Μυροβόλος Χαρωγῆ [Ε], εἰς πόσα καταγίνεσαι! Μὴ λησμονῆς ὁμως εἶς εἰς ὅλα χρειάζεται μεθόδος και τάξις. Πρέπει νὰ προτιμᾷται ἢ πλέον ἐπιεισοῦσα ἐργασία, — ἔστω και ἐπιπλέον ἡ ἀναγνώσις, — ἀπὸ ἐκείνην πού ἐπιδέχεται ἀναβολήν. Διαφορετικὰ, πάντοτε θὰ εὐρίσκειται κανεὶς με ἐλλείψεις, — πού ὑποβῆται ὅτι δὲν εἶνε διόλου εὐχάριστον πρᾶγμα!

Μὲ χαρὰν μου ἀνέγνωσα τὴν πρῶτην σου ἐπιστολήν, Κολυμβήτρια τοῦ Μῆξ. Μοῦ ἤρρεσε πολὺ, ἀλλὰ μὴ ἐφάνη ἦτο γραμμένη με τὸ χέρι τοῦ ἀδελφοῦ σου. Διὰ νὰ σου ἀπαντῶ και διὰ νὰ σου δίδω Εὐσημα, ὅσας γράφεις ὠραία, πρέπει ἐξάπαντος νὰ μοῦ γράφῃς με τὸ χέράκι σου.

Ἐχω ὑπ' ὄψει μου δύο ὠραίας ἐπιστολάς σου, Κόκκινον Κρίνον [4Ε] Σὲ συγχαίρω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν σου εἰς τὰς ἐξετάσεις. Ὅσον διὰ τὴν ἐπιθυμίαν πού ἔχεις νὰ παρερθεῖς ποτε εἰς τὰς Ἀθήνας ἐν ἡμέραις ἐκλογῶν, τί νὰ σου εἶπῃ! Ὅθ' ἐπιπροτιμῶσα νὰ παρευρίσκεσθαι τὰς ἡμέρας των Ὀλυμπικῶν ἀγῶνων! — Περὶ τοῦ φίλου μας Ι. Β. ὁ κ. Π. σου ἀπήνησεν ἰδιαιτέρως. Τὰ Παιδικὰ Πνεύματα μὴ λησμονῆς ὅτι γράφονται εἰς ἰδιαιτέρον φύλλον χάρτου, διότι ὅταν εἶνε μέσα εἰς τὴν ἐπιστολήν, ἔχουν ἀνάγκην ἀντιγραφῆς, διὰ τὴν ὁποίαν δὲν εὐκαίρω.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, Αἰμίλλη Πούλε, διὰ τὰ τέσσαρα δελτάρια πού μου ἔστειλες, καθὲν με τὸν χάρτην μίαις ἐπαρχίας τῆς Αἰγύπτου. Εἴμπορῶ νὰ εἶπω ὅτι σὺ ἕως τώρα μοῦ ἔστειλες τὴν καλλιτέραν... Νειλογραφίαν.

Ἐξ' αἰτίας σου, — μοῦ γράφει ἡ Μαρία Ἀντουανέττα, — ἔχω τὴν εὐτυχίαν νὰλληλογραφῶ με τὰς φίλας σου Ἐσπερίαν Ἀθῶν και Φαιδίμην, με τὰς ὁποίας ἐγνωρίσθην δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν, και πολὺ τας ἀγαπῶ, ἀν και δὲν τας γνωρίζω προσωπικῶς. — Τὰς γνωρίζεις ὅμως ψυχικῶς, και αὐτὴ εἶνε ἡ καλλιτέρα γνωριμία!

Μ' ἐρωτᾷς, Καρκουλίνα, ἀν ἔλαθα τὰς λύσεις σου τοῦ 10 φυλλαδίου. Ἄσους ἔστω ἔλαθα πολλάς, δὲν ἐνθυμοῦμαι ὅμως ἀν ἔσσω και αἰ τοῦ 10 φυλλαδίου. Ὅθ' μοῦ πῆς: Δὲν ψάχνεις μίαν στιγμὴ νὰ ἰδῆς; — Ὡ, δὲν ἤξευρες τὸν σῶρον των Ἀύσεων και τὸν σῶρον των ὁμοίων ἐρωτήσεων, δὲν θὰ μοῦ το ἔλεγες! Μόνον ὅταν θὰ τελεῖσθαι ὁ Διαγωνισμὸς και θὰ ἔλθῃ καιρός νὰ καταταθῶν αἱ λύσεις διὰ νὰ ἐξελεγχθῶν, τότε μόνον θὰ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ εἶπω τίνος φυλλαδίου δὲν ἐλήθησεν.

Τὰ ἐξῆς μοῦ γράφει ὁ Γόρδιος, ἐκ των νέων μου φίλων. Τὰ δημοσιεύω ἐδῶ, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τοὺς ἐσπαθώνοντας: «Ὅταν μοῦ ἐπρότεινε ὁ ἐνταῦθα ἀνταποκριτὴς σας νὰ ἐγράψω συνδρομητῆς, ὁμολογῶ ὅτι μόνον πρᾶς χάριν του ἐδέχθην, διότι δὲν ἐγνώριζα τὰς πολυτέλειαις ὀφελείαις, τὰς ὁποίας ἔχει. Σὰς διαβεβαίω ὅμως, ὅτι ἀναγνώσας τὸ πρῶτον φυλλάδιον κατεθέληθην ἐκ των διαφόρων διηγημάτων και ἀνεγνώρισα ὅτι ἡ Διάπλαισις πλουτίζει τὰς γνώσεις των συνδρομητῶν της και ὅτι ἀπὸ αὐτῆς πρᾶς νὰ ἐγγράφωμαι εἰς αὐτὴν οἱ Ἑλληνόπαιδες.» — Ὅταν ἔχετε κανένα ὑποθήκων συνδρομητῆν, καλὸν εἶνε νὰ του δείξετε και τὰ νωτέρω.

Τρεῖς ἐπιστολάς ἔχω ἀπὸ τὸν Δικέφαλον Ἀετὸν [3Ε] με ἀποσπάσματα μεταρρασμένα διαφόρων ποιητῶν. Μοῦ ἤρρεσε πολὺ ὁ «Οὐρανὸς των Ἀθηνῶν» τοῦ γάλλου ποιητοῦ Λεμπρέν. Φαίνεται, Ἐπειδὴ [Ε], ὅτι ἔχεις ἰδιαιτέρως κοκωχίαν με τὰ ζωᾶ. Φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν εἶνε και πολὺ ὑγιεινὸν νὰ συνασπαστέωται τὰ παιδάκια με τὰ σκυλάκια και με τὰ γα-

Ἐν ὄρα βροχῆς. * * * Μαμμά, δὸς μοῦ μίαν ὀμπρέλλα. — Καί τι θὰ τὴν κάμῃς; — Ὅθ' πᾶγω νὰ ποτίσω τὰ λουλούδια τοῦ κήπου μου.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Σεντιμεντιοῦ Νάυτον. Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Μαστίχας τῆς Χίου.

ΔΙΑΠΛΑΣΤΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΚΑΛΗ σας Σαρακοστή! Καί τοῦ χρόνου, με ὕμνησαι καὶ προκοπῆν. Ἐθαύμασα κ' ἐγὼ, Μυροβόλος Χαρωγῆ [Ε], εἰς πόσα καταγίνεσαι! Μὴ λησμονῆς ὁμως εἶς εἰς ὅλα χρειάζεται μεθόδος και τάξις. Πρέπει νὰ προτιμᾷται ἢ πλέον ἐπιεισοῦσα ἐργασία, — ἔστω και ἐπιπλέον ἡ ἀναγνώσις, — ἀπὸ ἐκείνην πού ἐπιδέχεται ἀναβολήν. Διαφορετικὰ, πάντοτε θὰ εὐρίσκειται κανεὶς με ἐλλείψεις, — πού ὑποβῆται ὅτι δὲν εἶνε διόλου εὐχάριστον πρᾶγμα!

Μὲ χαρὰν μου ἀνέγνωσα τὴν πρῶτην σου ἐπιστολήν, Κολυμβήτρια τοῦ Μῆξ. Μοῦ ἤρρεσε πολὺ, ἀλλὰ μὴ ἐφάνη ἦτο γραμμένη με τὸ χέρι τοῦ ἀδελφοῦ σου. Διὰ νὰ σου ἀπαντῶ και διὰ νὰ σου δίδω Εὐσημα, ὅσας γράφεις ὠραία, πρέπει ἐξάπαντος νὰ μοῦ γράφῃς με τὸ χέράκι σου.

Ἐχω ὑπ' ὄψει μου δύο ὠραίας ἐπιστολάς σου, Κόκκινον Κρίνον [4Ε] Σὲ συγχαίρω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν σου εἰς τὰς ἐξετάσεις. Ὅσον διὰ τὴν ἐπιθυμίαν πού ἔχεις νὰ παρερθεῖς ποτε εἰς τὰς Ἀθήνας ἐν ἡμέραις ἐκλογῶν, τί νὰ σου εἶπῃ! Ὅθ' ἐπιπροτιμῶσα νὰ παρευρίσκεσθαι τὰς ἡμέρας των Ὀλυμπικῶν ἀγῶνων! — Περὶ τοῦ φίλου μας Ι. Β. ὁ κ. Π. σου ἀπήνησεν ἰδιαιτέρως. Τὰ Παιδικὰ Πνεύματα μὴ λησμονῆς ὅτι γράφονται εἰς ἰδιαιτέρον

